Ч. 289 (11.340). Львів, субота 29. грудня 1928. Року́зова оплата заплачена готівкою. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41. „ Друкарні 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Далекосяглі постанови.

Львів, 28. грудня 1928.

Кожна українська національно-політична партія, якаб вона не була — класова чи понадклясова, і навіть кожна політична національна група, що не має всесторонно обробленої політичної програми, а вдоволяється пересходово тільки національним (чи коли хочете націоналістичним) світоглядом або національно-політичною плятформою, не може нині перейти до порядку денного над такою важною проблемою як її відношення до Радянської України. І це цілком зрозуміле, бож там на Радянській Україні є матірний пень, бо там за Збручем є серце української нації, бо там накінець повинна бути її душа, мозок.

Радянська Україна є під нинішню хвилю, також як перед 5-ти чи 8-ми літами, незнаною землею для всего українського національно настроєного громадянства без ріжниці кляс і станів. Не багато на наших землях під Польщею таких одиниць, що визнаються в тамошних відносинах та орієнтуються в тамошньому українському житті. Одначе, не зважаючи на те, Радянська Україна стала нині в нас величиною, яку використовують не тільки політичні партії, але навіть поодинокі групи культурників, тобто культурних діячів, як атут у боротьбі в такій площині: „за" чи „проти" теперішнього устрою на Україні, або точніше „за" чи „проти" того, що там діється в національній ділянці. Одні і другі мають на те свої аргументи, одні й другі керуються у своїх поглядах і в обгрунтовуванні своїх становищ у цій справі деякими фактичними даними і льогічними аргументами, але одні і другі без сумніву заступають при тім ідейні, дарма що протилежні, позиції. Одначе одні і другі докладно не засовують собі, як сказано, тамошніх відносин і життя, бо Радянська Україна відділена від нас китайським муром. Мало є в нас таких щасливців, що мали нагоду бути на Радянській Україні. А вже зовсім нема таких, щоби мали змогу приглянутися всесторонно до тамошніх відносин та збагнути дійсні шляхи офіціяльної національної політики комуністів та вичути напрямні і шляхи української національно-культурної творчости як такої. Ті, що були там, не мали на це ні часу ні змоги і як щонебудь бачили, то тільки те, чим безпосередньо були заінтересовані.

А чейже це незаперечний факт, що в СРСР є така величина, яка зветься Українською Радянською Соціялістичною Республикою і ще певніший факт, що в ній живе суцільною масою тридцять мілонів, у 90 відсотках українського населення. Дальший незаперечний факт є той, що в УСРР виконує всю владу комуністична партія більшовиків України, що навіть на основі найновішої більшовицької статистики, має в своїх рядах заледви 49 відс. українців. Отже комуністична диктатура є на Україні з уваги на чисельність виконуючої владу партії в своїй більшости неукраїнською.

І хоч в межах Радянської України розвивається тепер без сумніву українська національна культура, дарма, що комуністи хочуть витиснути на ній інтернаціональне пятно, то всеж повної, нічим не вязаної свободи у своєму рості та самовияві вона там не має. Про те довідуємося з літературної і політичної дискусії, яка мала і досі має місце в тих справах на Україні (Хвильовий, Шумський), в радянській пресі, про те накінець довідуємося і з партійних постанов та енунціяцій відповідальних комуністів і представників влади в УСРР.

Далі, хоч деякі наші радянофіли і запевняють, що УСРР є суверенною державою, звязаною з Московю свобідним договором, то це факт, що Україна є в повній політичній та економічній залежности від Москви та що вона є в кольоніяльному положенні супроти тієї останньої. Це потверджують нам крім загальносоюзної конституції також полемічні виступи і публікації самих комуністів (Волобуєв) і відповідальних представників влади в УСРР.

Накінець це факт, що в КПЗУ, тобто в комуністичній партії Західньої України, стався розлом і пішла затяжна боротьба між членами партії наслідком неоднакової оцінки реальних явищ, що заіснували на Україні при проводженні в життя комуністичних напрямних в національній політиці, зокремаж у ділянці т. зв. українізації, а також у ділянці економічної політики. Цей розлом і боротьба у КПЗУ найшли свій відгомін також у політичній партії Сель-Роб. Словом в одній і в другій партії, тобто в КПЗУ і в Сель-Робі (що поділився також як КПЗУ на дві окремі партії) є поважна опозиція проти теперішньої національної політики в УСРР.

Самозрозуміло, що і Народній Зїзд Українського Національно-Демократичного Обєднання пильно й уважно застановлявся над цими справами і приняв такі далекосяглі й обовязуючі всіх своїх членів постанови:

„Народній Зїзд стверджує, що за ризьким кордоном на українських землях у межах Української Радянської Соціялістичної Республики, як складової частини Союзу Рад. Соц. Республик, відбуваються національні процеси далекосяглої політичної ваги. Там ростуть і розвиваються українські національно-культурні цінности й рівнорядно та в парі з ними назрівають українські національні сили, що скорше чи пізніше віддадуть на українських землях суверенні права українському народові. Західня вітка українського народу орієнтується на ті сили й дорожить як цінностями всіми їх дотеперішніми досягненнями на всіх ділянках національного життя, зокремаж з подивом слідкує за невпинною боротьбою східних братів з московською політичною, культурною й економічною суприматією".

Для української національно-демократичної, понадклясової партії і не тільки для неї, але й для кожної національної групи і кожного національно-політичних категоріями думаючого українця, це становище є одиноко правильним і доцільним. Українське Національно-Демократичне Обєднання орієнтувалося, орієнтується і буде орієнтуватися в своїй політиці виключно на зорганізовані та загартовані в боротьбі національні сили українського народу. В них є одинока запорука нашої перемоги і в нічому іншому. І тому то Народній Зїзд приняв ще й таку постанову, що є доповненням попередньої:

„Народній Зїзд осуджує політику тих українських еміграційних, наддніпрянських чинників, що на міжнародній арені є сліпим знаряддям у руках політичних ворогів українського народу та його незалежницьких змагань і що на спілку з заінтересованими у фактичному поневоленні нашого народу чинниками підготовляють т. зв. збройну інтервенцію на Україну. Народній Зїзд протестує проти всякої інтервенційної політики чужих непокликаних чинників та їм протиставиться".

Приймаючи цю постанову Народній Зїзд став на становищі, що український нарід над Дніпром своєчасно виявить сам власну зорганізовану волю до виконування суверенних прав на території своєї землі. Тепер вся земля українська знищена і зруйнована громадськими і національними війнами до тої міри, що їй треба гоїти свої рани. А всяка чужа інтервенція принеслаб у наслідках тільки горе та нужду українському народові та руїну всій українській землі, бо вся Україна булаб як не базою то боєвим тереном усіх інтервенієнтів. Такий експеримент нашому виснаженому народові та нашій зруйнованій Батьківщині тепер не під силу.

Обі наведені постанови матимуть далекосягле значіння для всеї національної політики партії і велику вагу для будучини всего українського народу.

В. М.

Після виборів на Закарпатті.

Підкарпатська Русь осудила теперішній режім.

Всі закарпатські пресові органи, навіть правительственні, стверджують однодушно, що переведені дня 2. ц. м. вибори до місцевого самоурядування викликали велике незадоволення населення з теперішнього режіму на Закарпатті. Про це говорять вимовно виборчі цифри: опозиційні партії Закарпаття здобули 187.433 голоси проти 104.956 голосів урядових партій. А якщо взяти під увагу, що деякі з правительствених партій, прим. хриcтіянсько-народня партія (Бращайко-Волошин) і партія трудова, є в опозиції до теперішнього губернатора Розсипаль і його режіму, то по правді цей режім піддержало при недавніх виборах тільки 90.579, а проти нього заявилося 152.010 виборців.

Та це ще далеко не все. Як відомо, найсильнішою політичною партією на Закарпатті виявилась при виборах партія аграрна, що зібрала на свою лісту круглo 56.000 голосів. Це одна з головних коаліційних урядових партій і в її руках нині увесь урядничий апарат на Закарпатті. Очевидна річ, що урядовці, нотарі, корчмарі і хмара інших агітаторів увихалися по цілому Закарпатті, агітуючи за аграрною партією. Не треба й казати, що ця агітація була мало перебірчива, а до того в деяких околицях краю приноровлено до всіх залежних або менше свідомих людей терор, аби тільки якнайбільше виборців стягнути на лісти аграрної партії.

Орган христ.-народньої партії „Свобода", що не послугується ніколи демагогією і рахується завсіди зі словами, пише в ч. 51 з 20. п. м., що ані один серіозний політик аграрної партії не посмів би твердити, що аграрні виборці голосували на цю лісту з правдивого партійного переконання. Автор тої статті стверджує, що будь-лише заглянув перед виборами то всюди говорили йому люди, що мусять голосувати на аграрну партію, бо інакше не буде їм приділений ліс, пасовисько, поле, багно, або не дістануть субвенції на школу і т. п.

В світлі тих фактів поразка правительствених партій на Закарпатті просто катастрофальна. А довів до неї ніхто інший, тільки губ. Розсипаль своєю безглуздою політикою, що ввесь час іде в розріз з потребами й інтересами автохтонного закарпатського населення. Ця політика не відповідає закарпатському населенню ні в культурно-освітній, ні в господарській, ні в якійнебудь іншій ділянці.

Проти тої політики і взагалі проти режіму Розсипаля запротестувало населення Закарпаття при виборах, проти Розсипаля звертається тепер дуже ріжко більша часть закарпатських пресових органів. Режім Розсипаля називається в тих органах диктатурою одної кліки, яка панує проти волі цілого краю і будує „паперові замки", себто Потемкінські села, якими замилює очі секц. шефові президії ради міністрів Бартошові, що є теж відповідальний за цілу ту погубну політику.

Чехословацький уряд повинен з вислідку виборів на Закарпатті витягнути відповідні висновки, а в першу чергу змінити людей, що завели там режім диктатури одної безвідповідальної кліки. Він повинен відкликати і Розсипаля і Бартоша, а на їх місце дати людей справедливих і розумних, які вестимуть таку політику, яка відповідалаб потребам та інтересам широких кругів автохтонного населення Закарпаття. Це гаряче бажання всіх відданих народові закарпатських діячів, таке домагання до уряду виставляє і незалежна закарпатська преса.

Антисемітизм на Україні і Білорусі.

Жидівська агенція телеграфічна комунікує: (Харків, 20. грудня). Тутешний комуністичний щоденник „Пролетарій" містить статтю про антисемітизм на Україні. Автор статті твердить, що антисемітизм розповсюджується на Україні так само як на Білорусі. Автор наводить кілька фактів хуліганства в ріжних містах і місточках на Україні. Дуже характеристичним є випадок, який мав місце в фабриці „Червоний Поступ" в місточку Великий Токсак. В тій фабриці занотовано богато випадків переслідування жидівських робітників своїми товаришами. Дня 1. грудня цього року відбулися збори робітників у числі біля 1400, на яких обговорено справу антисемітизму на Україні. По вичерпуючій дискусії ухвалено одноголосно резолюцію, що осуджує расову ненависть під кожним оглядом, а особливо антисемітизм. Того самого вечера відбулися збори робітничого клюбу металістів при тійже фабриці, на яких кілька робітників, що теж були присутніми на попередніх зборах, де навіть голосували за резолюцією проти антисемітизму, заявили отверто, що ненавидять жидів. Своє становище підтримали твердженням, що жиди позаймали найкращі становища, а вони в ніякий спосіб не могли з ними конкурувати.

Знов же з Риги наспіла вістка, що в Гомлі дійшло до дуже трагічних випадків, а саме на одній з вулиць кинулася група хуліганів на переходячих жидів із криком: „бий жидів, спасай Росію" почала бити до крови жидівських прохожих. Цілий ряд осіб ранено, а одну жидівську крамницю ограблено. Лише завдяки тому, що негайно надійшла міліція випадки не розвелися до ширших

розмірів. Настрій жидівського населення прибитий. Про подібні напади на жидів наспівають вісти також з Минська.

За океаном.

Українські протестаційні віча.

З цілої навали українських протестаційних віч в Канаді і Злучених Державах, про які дійшли до нас вісти, відмітимо великі віча в містах Скрентоні й Олифанті, що відбулися 25. листопада. Віче в Скрентоні, що було получене з концертом, отворив Дмитро Янув, після чого виголосив відповідний реферат д-р Володимир Колодницький. Після вичерпання концертової програми виголосив другий реферат ред. М. Шустакевич. Потім принято протестаційні резолюції, а хор під управою артистки Шустакевичевої відспівав у супроводі студентської оркестри „Боже, великий єдиний". Збірка вічевиків на українських інвалідів принесла 114 долярів. — Віче в Олифанті, що відбулося того самого дня в галі „Згоди Братя", отворив мейор (бурмистр) Олифанту п. Юрій Хилик. Після вибору президії виступив з рефератом ред. „Українських Щоденних Вістей" М. Настасівський з Ню Йорку. По нім промовило ще кількох бесідників, а потім принято резолюції і переведено збірку на політичних вязнів. Це віче відбулося заходом Українського Поступового Клюбу в Олифанті.

Приготування до вистави в Шикаго.

Шикаговський український адвокат і фінансіст Роман Смук обїхав Европу як представник комітету вистави, яка буде в Шикаго в 1933 році. Він відвідав 12 держав, між ними й Галичину. Українці в Шикаго мають окремий комітет для участи у виставі. Цей комітет приготовив український хор, який з доручення головного комітету вистави обїде Америку, Канаду й Европу для розголошення тої ювилейної вистави.

Український комуніст радним у Вінніпегу.

При виборах до міської ради у Вінніпегу, Ман. (Канада) дня 23. м. м. вибраний вдруге, між іншими й український комуніст Василь Колісник.

Українці в школі.

В учительській семинарії (нормел скул) в Дофин, Ман. (Канада) є 4 українців і дві українки (на всіх 50 „норм'істників"). Один з них, Микола Гикавий, є співробітником та ілюстратором студентської газетки. Директор школи Стівенсон прихильно ставиться до українців і раз мав навіть виклад про Україну і Тараса Шевченка.

10-літній артист.

Дня 24. м. м. у великій концертовій салі Карнегі Гол в Ню Йорку виступив з концертом український хлопчик, Нестор Лупак, син Дмитра Лупака, члена українських народніх товариств у Ню Йорку і доброго нашого громадянина. Дмитро Лупак і його жінка родом з повіту Печеніжин в Галичині, а їх синок родився в Ню Йорку. Родичі Петра завважали його музикальність і віддали його як 6-літню дитину до школи гри на скрипці відомого бельгійця Густава Вольтера. Малий Нестор здобував срібні медалі на музичних контестах з цілого Ню Йорку, а вкінці здобув і золоту медалю. Тепер найславніше концертове бюро Джадсона вивело його на ту саму концертову естраду, де грав Рахманінов, де співав Шаляпін і де виступав Кошиць зі своїм хором.

Пращання п. Матолича.

Один з найстарших українських бизнесменів у Філядельфії і заслужений громадянин п. Василь Матолич перенісся на постійний побут до Милвилл, Н. Дж. (40 миль від Філядельфії), де гарно розвивається українська кольонія, яку власне він зорганізував. Із цеї нагоди Товариство Горожан уладило товариську вечерю в честь п. Матолича і його родини, на якій сердечними словами прощали їх і пригадали заслуги п. Матолича для української громади в Філядельфії. На вечері гості зложили 30 долярів на допомогу українським політичним вязням. Гроші вислано через Українську Стрілецьку Громаду в Філядельфії до Львова.

Громадянине! Чому не став Ти ще досі членом Товариства „Просвіта"?

Ріжні вісти.

РЕВЕЛЯЦІЇ БРАТА ЛІТВІНОВА.

Брат нар. комісаря Літвінова, після того як його обвинуватили в фальшуванні векслів, утік у Швайцарію. Тепер він вернув у Париж і там перед слідч. суддею зложив сензаційні зізнання. Із тих зізнань виходить, що більшовицькі власти при фінансуванні пропаганди закорд. компартій виставляли векслі так, що одна із закорд. більшовицьких інституцій п. Аркос виставляли векслі на Ґросорґ, Ґросорґ виставляв знову векслі на інші торг. місії за кордоном. Так відбувалися нібито окружні векс. операції, які доставляли грошей, виплачуваних пропаґандистичним більш. організаціям. Літвінов на припоручення лег. ради, Турова (що був поправді керовником організації тайних більш. аґентів на Німеччину, Францію, Англію й Бельґію) виставив у 1926 р. векслів на 8 міл. мр. Таксамо на приказ Турова Літвінов виставляв векслі на пропаґанду в Мароко й Альжирі. Літвінов каже, що він є лише жертвою вн.-пол. інтриг, які веде Чічерін за посередництвом ДПУ проти його брата. Літвінов подав фр. властям цілу лісту тайних агентів, яких СРСР удержує у Франції.

ЗА ТРОЦЬКИМ — БУХАРІН.

Орган берлінських лівих комуністів „Фолькєвілле" повідомляє з Москви, що голову президії комінтерну Бухаріна відсунули від влади та вислали на безречинцеву відпустку. Рівночасно подає цей часопис, що Кляра Цеткін, яка тепер є в Москві, виступила з гострими обвинуваченнями проти комінтерну. Більшовики робили їй труднощі при виїзді до Німеччини, так, що вона загрозила, що звернеться за інтервенцією й опікою до нім. консуляту. По новім році К. Цеткін виступатиме вже на берлінських зборах.

ПОЛІТИЧНИЙ ЗАМАХ У ЗАГРЕБІ.

В загребській каварні „Корзо" в лат. Святий Вечір був смертельно ранений агент білгородської поліції Гравер. Справник замаху втік. Поліція арештувала багато членів хорв. союзу молоді.

ОФІЦЕРИ СТАРОСТАМИ.

У звязи з реорганізацією адміністрації польський уряд у найближчому часі поличе на становища старостів ряд офіцерів.

ВКРАЛИ ВІЙСЬКОВИЙ ВИНАХІД У ВАРШАВІ.

На гол. двірці у Варшаві вкрали інжінірові Петрові Едвардсону, що приїхав із Парижа, валізу, в якій були плани нового війсьв. винаходу. Валіза ця мала бути відставлена польському ген. штабові. За вкрадену валізу відсунули шишу, повну дров.

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ВАРШАВІ.

Дня 28. грудня перед варш. окр. судом зачинається розправа проти рос. емігранта Юр. Войцеховського, що дня 4. травня 1928 стріляв до рад. більшовицької торг. місії у Варшаві Лізарева. Лізарев був тоді ранений лише відломами збитої автомобільної шиби.

СТРІЛИ ДО ПОЛЬСЬКОГО АТТАШЕ В ТУРЕЧЧИНІ.

До аташе польського посольства в Царгороді Іжицького вистрілили 4 рази якісь люди, як він їхав автом. Стріли не вцілили. Слідство виказало, що це був бандитський напад.

ЧІЧЕРІН ХОРИЙ.

Більшовицький комісар закорд. справ Чічерін лежить хорий у Німеччині й тому не може вернути до Москви. Тому теж заповіджений приїзд до Варшави є покищо неактуальний.

АРЕШТУВАННЯ В АЛЬЗАЦІЇ.

Поліція в Штрасбурзі арештувала богато альзатських автономістів. М. і. перевели ревізію в хаті ред. штрасбурського тижневика „Фолькєвілле" Юнкерса та секретаря компартії.

В АФҐАНІ.

Одно з племен піддалося королеві в звязи з воєнними невдачами. Думають, що піддадуться й інші племена. Чутки про втечу афґанської кор. пари не потверджуються. Кор. війська відперли повстанців 65 км. на північ від Кабулю. До кор. відділів зголошується богато повстанців.

М. ВОЗНЯК.

12)

З романічних епізодів Панька Куліша.

(Продовження).

Боже мій! Може-б Ви сплакнули над моєю долею нещасливою; може-б та свята сльозинка Ваша хоть на хвилинку мою душу упокоїла. Марні слова пишу до Вас, кохана сестро! коли-б і ангели на небесах заплакали, і їх сльози пекельного огню в моєму серці не погасили-б. Бажаю смерти з широї душі, — більш мені нічого бажати! Байрон перед смертю сказав: „Єсть у мене дороге на світі, да рад я, що вміраю!" Так і я сказав би кінчаючись. От до чого дожився я із своїм серцем гарячим, із своєю німотою душевною, із своїми високими помислами. Не дай Вам, Боже, зійти на мою дорогу. Лучче виходьте заміж і живіть попросту, нікому зла не чинячи. Карається мабуть чоловік за те, що підіймається або хоче піднятись вище своїх братій. Згадайте легенду про Прометея, що йому було за той огонь, которого він добув з неба... Отже вже сього листу мого не зрозумієте, а я не вмію Вам яснійше розказати, що зо мною діється. Колись може, як мене на світі не буде, про все довідаєтесь, коли найдеться розумна людина, що про мене розкаже. — Пишете Ви і благаєте мене, щоби не кидав Вас. Чого се Ви вжахнулись? Ви мені дорогі не за те, що слово ласкаве, щире до мене обернули, а за те, що душа в Вас чиста і що велике добро з Вас може вийти колись людям, або хоч Вашим дітям. То як же я Вас покину? се все одно, що покинути милу надію! Одвернувся-б я од Вас хиба тоді, як би побачив, що з Вас вийшла пані, та й більш нічого, пані сама для себе да для своїх панів — сусід і родичів. Отже знаючи Вас, я вповаю, що Ви возлюбите діло жизні не по-панській і багато зробите всяким людям добра. Живіте-ж і красуйтесь у божій ласці, а серце моє знає, чого Ви стоїте, серце моє прихильне до Вас, як до сестри-жалібниці".

В дописці до листу прохав Куліш Милорадовичівну написати, як вона вподобала собі його „Маіора" й чи дуже судять і лають його за його повість, питав, чому не пише нічого про сестру Марусю, й писав далі таке: „Мені здається, що колись не скоро з'їмемось ми всі докупи і поживемо в любій уподобі. Тоді-то наговоримось, тоді-то пісень наспіваємось! Великий світ, да нігде мені дітись. Одрадно думати, що колись приїду до Вас замучений, да недомучений, а Ви вже будете господинею гарною, і дасте мені захистний притулок у своїй господі, і знаючи, що в мене всяка жилочка перестраждала багато на віку, умітимете не займать мене і других навчите мене не займати ні словом, ні поглядом. Я Вам за се розкажу, вибравши тиху часину, як я на світі жив і що в мене в душі ділялось. Ну, не замовкайте-ж і Ви, пишіте до мене. Я люблю Ваше плохеньке, не дуже письменне писание. Не думайте, як висловитись, а пишіть, яке на думку слово навернеться".

До 22. березня 1859 р. не діждався Куліш відповіди від своєї кореспондентки, як виходить із його листу з такою датою, де писав між іншим ось що: „Ви замовкли чогось. Не знаєте Ви, сестро, у яку важку годину мене покидаєте! Як побачимось, то розкажу Вам усе до ниточки. Побачите, по чім ківш лиха в Петербурзі продається!" Плянуючи далі подорож на Україну по Великодні, Куліш бажав заїхати також до Милорадовичівни. „Хочеться мені дуже з Вами побачитись — писав він; байдуже й про ті перегороди, що писав я перше, — аби Ви на їх не вважали. Перед виїздом із столиці я сповіщу Вас, щоб написали до мене в Лубні, що й як, а там уже міркуватимем, де нам побачитись".

Та Куліш не поїхав на Україну, а в західню Европу. З Кенігсбергу вислав 28. квітня (10. травня) лист до Милорадовичівни. Писав по московськи, що не находив спокою в цілому світі, а тут іще затемнюються „такі ясні відносини", як його з своєю кореспонденткою. Нарікав, що вона відвернулася від нього. Як був би одержав кілька приятельських рядків від неї, був би для неї однієї поїхав на Україну. Тяжко їхати знаючи, що ніхто не дожидає тебе, ніхто не радий тобі. Коли думає про Україну, що її спотворили пани, замість неї являвся в його душі тільки милий образ Милорадовичівни, що ласкаво усміхався до нього. Як що й він має поволі затемнитися через її відчуження, тоді Україна являтиметься для нього масою густого туману. Ні на одному пункті він не спинить тоді з радістю душевного зору, ні з однією душею не забажає бачитися в ній, нічия доля не цікавитиме його, ні про кого не думатиме, проводячи серед мовчанки цілі дні й тижні. Сподівався, що Милорадовичівна обізветься до нього й виснить причину своєї мовчанки, висловлюючи попросту свої думки й почування. „Усе в моїй душі — кінчив Куліш свій лист — до такого ступня зрушено, що тепер кожний може без шкоди потрясати нею найжорстокішими словами, а як що Ви мали-б їх у засобі, то повірте, що від Вас я прийму їх як доказ, що Ваша душа не чужа моїй".

Більше ніж по році, 19. вересня 1860 р., написав Куліш із Петербурга лист до Милорадовичівни, де викручувався, що він і вона однаково находилися довгий час у блуді. Вона думала, що він перестав писати до неї, а він думав, що вона перестала писати до нього. Він не хотів відгадувати причини її мовчанки, але які вони ні були-б, признавав їй право мовчати. Свій лист кінчив словами (подаю в перекладі): „Зо мною в останньому часі трапилося багато, багато всякої всячини. Я багато страждав, а деколи й радувався, але часто не було з ким поділитися ні стражданнями, ні радощами; часто я був **одиноким** у повному значінні цього слова. Ви знаєте, як тяжко бути одиноким на світі, як томляче діляє на душу пустиня, що оточує нас на величезний простір. Я багато втратив від того, що наше листування перервалося. І Ви втратили не менше від мене. Ви не були-б тепер так безрадісні, коли-б мали постійно на оці людину, що завсіди жадним слухом слухає Вашого голосу".

З найближчого Кулішевого листка з 25. жовтня 1860 р. видно, що Милорадовичівна до того часу не відповіла на лист Куліша. Щойно в листі Куліша з 15. листопада того року є згадка про відповідь Милорадовичівни. Зачинається цей лист вигаданим непорозумінням, що ним забажав Куліш викрутитися перед своєю кореспонденткою. „Чи переслав я з Олександром Вам, мила сестро Олександро Григорийовно, — починав Куліш (подаю в перекладі) — обвинувачувати мене в тому, що я до Вас не приїхав. Ви забули, що Ви перервали листування зо мною, се-б-то я був переконаний, що Ви перервали. Я просив Галагана запитати Вас, що це значить, але й Галаган не привіз мені нічого. А мовчанку його я прий-

По широкому світі.

Англія признала офіціяльно нанкінський уряд.

Югославія має дістати велику позичку від Голяндії.

Новий естонський кабінет, зі соціялістом Реом на чолі, продовжив до 1. серпня воєнний стан, заведений після більшовицького повстання в 1924 р.

В Америці оцінчили будувати перший металевий дирижабль.

У Шангаю підписали французько-китайський торговельний договір.

Голова белюджістанського племени в Персії, Дост-Магомет, почав повстання і витрояв усі криниці на просторі 12 миль на півд.-схід від Хорана. Уряд вислав проти повстанців військо та два літаки через Караєські степи.

НОВИНКИ

— **Випозичальня книжок „Ізмараґд"** перенесена до нового льокалю при вул. **Косцюшка ч. 5, I. поверх,** відкрита кожного дня від 9—1 і 3—7.

— **Вистава для шкільної молоді.** Завтра дає наш театр „Скупаря" Молієра пополудни о 4. год. як спеціяльну виставу для шкільної молоді. Сподіваємося, що наші педагоги та батьки заохотять нашу молодь, щоби поглянула на архитвір комедії, який буде для неї не тільки повчаючим вражком з історії літератури, але й приємно проведеним часом.

— **Вистава нашого театру з анкетою.** Від дирекції нашого театру дістаємо таке повідомлення: Щоби дати змогу громадянству самому осудити найновіший твір Я. Ґальна „Вантаж", незалежно від критики „Діла" і „Нового Часу", які помістили про цей твір дві зовсім протилежні оцінки. Дирекція театру, повторюючи його в суботу 29. ц. м. в год. 7.30 веч. додає до кожного білету карточку з питаннями, на які кожний присутній глядач зволить дати письменну відповідь зараз-же таки на виставі, а після вистави зверне її, виходячи зі салі, білетерам. Вислід цієї анкети Дирекція театру подасть до загального відома.

— **Святочне жниво.** Двох молодих людей вибрало собі польські різдвяні свята як найкращий час, щоби серед загальних радощів, зробити порахунки зі своїм життям: 18-літній маґістратський робітник Пасєка скочив з поверха і вбився; причина — нещасливе кохання. З тої самої причини згинув 28-літній пуцорник Кишеня, що приїхав на свята до Львова: підчас веселої святочної забави в чужім домі отруївся. — Різдвяні польські свята мали як що-року чимало „кровічних" інцидентів і жертв: нпр. на Клепарові якийсь гість Я. Островський почав сварку з господарем і пробив ножем його і ще одного гостя. — У ресторані Тарнавського на пл. Бернардинській побилися захожі гості так, що поліція мусіла „заводити лад" і двох з них забрала на безплатне мешкання. Так само в „природнім ході подій" проявили свою енергію святочні злодії, які відвідували як непрохані гості порожні мешкання забираючи деякі дорогоцінні предмети на дарунок „на ялинку".

— **Важний присуд Найвищого Адміністраційного Трибуналу.** Львівський маґістрат покарав дня 8. лютого 1926. о. Володимира Садовського, пароха церкви св. Спаса у Львові, гривною 20 зол. чи пак карою двохденного арешту за нарушення закону про мову урядування; за те, що він виставив метрикальні посвідки українською мовою. Свій розпорядок основував маґістрат на § 11. цісарського патенту з 20. квітня 1854 ч. 96 В. З. Д. („пріґельпатент") як проступок проти постанов статті 1-ої зак. з 31. липня 1924 поз. 724 В. Д. З. Р. Проти цієї кари вніс о. Садовський відклик до воєвідства. Воєвідство присуд затвердило додаючи, що карна санкція проступку міститься в розп. Мін. з 30. вересня 1857 ч. 198. ВДЗ. Наслідком скарги внесеної проти них засудів до Найвищого Адміністраційного Трибуналу у Варшаві, цей трибунал своїм присудом з 11. грудня 1928. Рес. 4508/26 скасував оба попередні засуди, наслідком неправильного поступовання і доручив звернути о. Садовському складену ним оплату.

— **Ріжні вістки.** Епідемія еспанки поширена в Спол. Державах перекинулась на Аляску; в однім лише містечку Ґудіч на 455 мешканців 420 є недужих. — В околицях Парижа відкрито цими днями окремий сербський цвинтар з нагоди перевозки туди останніх 100 серб. вояків убитих у Франції підчас війни. — З комуністичного паризького деника „Юманіте" стягатимуть насильно пів міліона фр. за незаплачені досі кари в судових справах. — Англ. коронна рада перемінила смертний засуд на досмертну вязницю індійцеві Сандов, що вбив свого товариша, сторожа „Зоольоґічного Саду" в Льондоні. — Криги на Неві спричинили повінь у нижчій частині Ленінграду; деякі фабрики залиті до 1-го поверха. — Льойд Джордж занедужав на грипу. — За 1928 р. зареєстрували в Шікаґо 479 убивств. — В Єрусалимі відсвяткували 10-ліття заснови жидівського театру „Габіма". — У Брюсселі віднайшли велику організацію торгівлі живим товаром, якою проводив один француз і один еспанець. — У приватного колекціонера в Утрехті найшли оригінал Рембрандта.

— **Великий скрипач.** Помер великий французький скрипач Люсієн Капе, незвичайно цікава людина, рідкої інтелігенції, всесторонности та енергії. Уроджений у 1873 р. у бідній родині, зазнав дитиною всіх злиднів: від 9-го року життя грав на скрипці в нічних передміських льокалях, де спав під лавкою серед диму та задухи. З цих низів добився він до воріт паризької консерваторії і став одним з членів славного квартету, що виконував Бетовена і обїхав великі міста Франції та Німеччини. У 1893 р. дістав він першу нагороду за концерт Віоттія. У 1896 став першим скрипачем славного концерту Лямуре. Після цього — військова служба і 10 літ тиші. Аж нараз у славнім „Концертовім Т-ві" в Парижі виступ Капета з концертом Бетовена. Це був тріюмф, після якого Капе почав свій переїзд по Европі як переможець. У 1908 він засновує квартет, що є одним з перших у світі від 20 літ і переходить в історію камеральної музики поруч квартету Йоахима. Капе віддав увесь свій талант культові Бетовена, якого 17 квартетів він виконував у найбільших містах Европи. Капе залишив сліди своєї праці і в інших ділянках: як композитор головний твір — цикль 6 сонат, що робить його найвизначнішим останнім представником школи Віоттія. У малярстві нову техніку прозірчастости основану на деяких тайнах Леопарда да Вінчі; у медичних студіях — діягностику рефлексів тіл. Капе цікавився при цьому спеціяльно будизмом у звязку з христіянством і в цьому напрямку проявив також непересічний талант.

— **Різдво в Англії.** З льондонської хроніки виписуємо такі інформації з дня 23-го ц. м.: „За останній тиждень приїхало з европейського суходолу до Англії тисячі тон індиків, гусок, качок і курок, вагони овочів і алькоголю. Минулого року за два різдвяні дні продали тут 600.000 індиків і гусок, 1.500.000 курок, качок і бажантів, 800.000 кроликів і зайців і 10.000 тон свинини. Англійські пудінґорики підготовили 10 міл. кільо пудінґів, на які пішло 1200 тон родзинків, 30 міл. яєць і 6 міл. гектолітрів молока. З усіх закутин світа прислали до Англії 100 тон дактилів, 450 тон еспанських миґдалів, 1800 тон винограду і 2000 тон помаранч-мандаринок. Льондонські власники ресторанів підрахували, що за три дні їх земляки випють за пів міліона золотих пива, вина і лікерів".

— **Маска відмолодження.** Віденський лікар д-р Ервін Ляст, директор відділу фізикальної терапії при віденській амбулаторії зробив уже від довшого часу винахід, про який повідомив фахові кола в журналі „Медична Клініка". Є це спосіб відмолоджування обличчя при помочі спеціяльної маски. Цей винахід ріжниться основно від дотеперішних засобів косметичної хірургії, що пробувала натягати шкіру та вирізувати зморщені її частини. Звана винахідчиком „відмолоджуюча маска" є апаратом припасованим до лиця кожної людини зокрема, так що ця маска входить в усю хвилясту поверхню шкіри. Коли вона вкладена, тоді крізь неї проходить діятермічна течія, відома зі своєї підмової сили в таких ріжних недугах. Ця течія своїм темпом возить ширює артерійні кровні посудини і цим дає доступ до живішого припливу відживчих елементів до омертвілих частин тіла. Деякі фільмові артисти в Голівуді уже користуються цим здобутком і завдяки йому зберігають незвичайну свіжість — дійсну, а не ілюзійну — свого лиця.

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвяткування 60-літнього ювилею „Просвіти" та причинімся всі гідним нас ювилейним дарунком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери.

В обороні правди.

За честь заслуженої народньої діячки.

(Лист до Редакції.)

До написання цих стрічок змушує мене поміщений у 18 ч. „Зиза" віршик п. н. „Чий кутик", в якому якийсь Роман Юнак (Нещевчанко) присікається до нашої одинокої сенаторки і письменниці п-і Олени Кисілевської і містить в собі такі безсоромні наклепи, що аж гидота бере читати. Колиб я того всього не прослідив тут на місці, не важився би ставати в обороні такої безсоромниці, якою виходить із того віршика-пасквіля п-і Кисілевська.

Зачинаю від минулого. „Поет" із „Зиза" закидає їй, що в часі війни сиділа за печею і не турбувалася ні хворими ні раненими („хай їх біда бере"). А за що п-і Кисілевська дістала від австрійського Червоного Хреста почесну відзнаку II. степени з воєнною декорацією? Грамота у мене в руках з дня 21. 7. 1917 до ч. 23096. А це небуденне відзначення дістала за те, що живучи в той час у Відні, віщувалася запопадливо по шпиталях раненими та хворими жовнірами українцями, приносила їм новини зі світу, книжки та ґазети, вела їм кореспонденцію, що їй тим легче приходило, що була занята в цензурнім бюрі. Вони сердеги підносили до неї руки та благали, щоб часто до них навідувалася зі словом потіхи й розради і пожидали її мов рідної матері.

За її ініціятивою заложено комітет опіки й помочи полоненим українцям, як жовнірам, так і стрільцям, у краях антанти і її вибрано головою того комітету. Коли в 1919 році наші війська покинули Коломию, те саме українське жіноцтво завязало горожанський комітет, котрий мусів перебрати на себе опіку над політичними вязнями, хворими і раненими. Першим головою цього комітету стала п-і Кисілевська і виконувала свої обовязки, поки не занедужала (урядування перебрала її заступниця п-і Ґонтова).

Поява „Жіночої Долі" — це виключно заслуга п-і Кисілевської. Ініціятива до такого видавництва вийшла справді від декотрих членів Жіночого Кружка, але позатим нічого більше. Чому ніхто не поважився сказати, що цей журнал редагований зле, що він приносить шкоду українській справі, що він непотрібний? А коли він потрібний, коли при його помочі жіноцтво в найширших кругах організується, то в тому найбільша заслуга п-і Кисілевської. Заслуга її в тому, що нині читають „Жіночу Долю" не лише у нас, не лише в Америці, але навіть в Африці та в Австралії. Це „поет" вписує в альбом п-і Кисілевської як злочин і бере її на глум в такий спосіб, що не поминув пожартувати собі з її поверховости. І це має бути злочином, що п-і Кисілевська видає при „Жіночій Долі" календарі і популярні брошурки для жіноцтва? Чому це? Бо деякі люди, бачучи, що „Жіноча Доля" гарно розвивається і вже четвертий рік виходить і не пропала зараз у першому році на галицьким загумінку, як це у нас звичайно водиться, позавидували долі „Жіночої Долі" і хотілиб захопити видавництво в свої руки та при тому поживитися. І зараз розпочалися всякі наклепи, що п-і Кисілевська, мовляв, загортає з того видавництва великі гроші в свою кишеню, а це повинно йти для Жіночого Кружка чи когось невідомого. П-і Кисілевська зажадала від колеґії, котра видає журнал, провірення рахунків видавництва. Ревізори переглянули докладно вибрані книжки ті переглянули докладно вибрані фахові жінки і показалося, що до того п-і Кисілевська вклала до того видавництва **шість тисяч зол.** своїх грошей. Отже хто хотів би їй це видавництво відібрати (якби на це мав якесь право), то мусів би ті гроші звернути.

П-і Кисілевська розпочала організацію жіноцтва ще далеко перед виборами до сойму. Їздила по всіх закутках краю і гуртувала жіноцтво, не жаліючи ні труду, ні коштів, ні свого здоровля. Де лише жіноцтво її закликало, ніколи не відмовилась. Памятаю, як одної зими п-і Кисілевська поїхала на жіночі збори в далеку сторону зі зломаною не вилікуваною ще рукою. Питаю, котра жінка зробила стільки для організації жіноцтва по селах і містечках, як п-і Кисілевська? І це має бути злочин, котрий слід напятнувати в гумористичній ґазеті?

Щож до сенатського мандату п-і Кисілевської, то думаю, що він їй справедливо належався. Зреклася вона не виступала як самостійний кандидат, бо це тепер і неможливо. Її поставили на листу ті, що мали до того право. А по виборі не віддала п-і Кисілевська, як завжди, взялася до праці не штукованими, як перше, про що відомо з жіночих звітів. Хтож із жінок міг бише похвалитися в справі жіночої організації

—

няв за натяк, що йому невигідно виснити причину Вашої мовчанки".

Як бачимо, останні три листи Куліша до Милорадовичівни — то вже нещире, формальне ствердження розриву. Ще так недавно відмовляв її від того, щоб вона вийшла заміж за невідомого нам панича, що старався о її руку, а тепер сіном викручується перед своєю вразливою кореспонденткою.

Романічний епізод Панька Куліша з Милорадовичівною припав на час романтичного піднесення в настроях письменника й заразом на критичний момент в його особистому житті, коли зайшло на глибший конфлікт між Кулішем і його дружиною Олександрою, відомою письменницею Ганною Барвінок. Ось що писав Куліш в листі з 25. грудня 1856 до Плетньова (подаю в перекладі: „...з моєю Олександрою все гірше й гірше. Життя розбило її, поминуло мене. Я, слава Богу, цілком здоров і працюю дуже багато без утоми. Коли є у мене що хворе, так це серце. В ньому стільки перевернулося всяких почувань, що я дивуюсь, як воно ще істнує". І ось Кулішеве розхолодження з дружиною мав зогріти роман із Олександрою Милорадовичівною. В листах до неї нарікав нераз Куліш на свою самотність, хоча саме тоді він був сильно зайнятий дуже важними роботами. З цього виходить, що роман із Милорадовичівною мав бути ліком на Кулішеву самітність, що для неї могли давати матеріял єдине непорозуміння з дружиною. Инакше це була звичайна в Куліша поза, що не гармонізувала з його життєвою діяльністю.

А в тім не можна дуже вірити навіть у щирість вилитих у листах почувань Куліша. В одному листі до свого особистого секретаря Данила Каменецького написав Куліш такі замітні слова про характер своїх почувань (подаю в перекладі): „Думка стоїть у мене на варті почування й тому я не затоплююся в пекло кохання". Думка й почування це поняття різних сфер. А в такому разі чи можна дуже вірити ліричним поривам Куліша, його любовним заявам і визнанням? І нема сумніву, що в них багато пози у Куліша. Найбільше її там, де він прибирається в убрання давнього еврейського пророка, називає себе Байроном або й Прометеєм, хоча його себелюбство виключало прометеїзм і з трійці великих одинокий Шевченко мав на це дані, а найменше в освітленні громадського світогляду Куліша. Все таки листи Куліша до Милорадовичівни найкраще характеризують його громадський світогляд, культурні інтереси й особисті пляни в другій половині 50 рр. XIX в. Для цього листи Куліша до Милорадовичівни найширіше, найповніше й найкраще джерело. А що Куліш стилізує свої листи на зразок сентиментального роману або надає їм форму серіозної дидактичної риторики, не диво, що вони „читаються, як чарівний роман, як прекрасна поема минулого".

Не можна не погодитись з словами Дорошкевича, що ці „Кулішеві листи дають зразок класичної літературної мови (бо найбільше листів цієї доби — російською мовою писані), стилістично — майже бездоганні і визначаються своїм високим епістолярним мистецтвом. Вони займуть помітне місце в інтимній літературі великих майстрів слова, що на їх внутрішньому духовному житті має ще виховуватися і вчитися не одне покоління людства".

(Докінчення буде.)

на Волинь або на зазапащену Лемківщину, як не п-і Кисілевська? І це гріх, який дає притоку „поетові" із „Зваа" обкидати її болотом за те, що „всюди вештається!" А якби нікуди не ходила і не робила нічого, то тоді булоб добре і далиб їй спокій?

І ще за те дісталося їй, що у своюму журналі пропагує тверезість, мовлячи: „Не пийте, не гуляйте, лиш мені гроші присилайте на мій журнал і мої видання!" Таке саме можнаб підсунути кожному пропагаторові тверезости. А в такої аргументації виходить ось що: Замісць посилати п-і сенаторці гроші на її журнал або календар чи брошуру, краще ті гроші пропити та прогуляти.

Ми демократи, ми всі рівні! То наш клич. А як ми цю рівність розуміємо? А так, як у добре удержанім живоплоті: Коли котра галузочка виросте трішки вище своїх посестер, так зараз ідуть у рух ведикі ножиці і голівку відтинається... Скажіть, добрі люди, чи після того варто кому з нас робити щось більше понад те, що робить загал громадянства? Такий сміливець нехай буде приготований на те, що його обкидуть болотом змога плоть, і то так, що в чистій воді не обмиється!

Прошу собі тільки уявити: гурт коломийського поважного жіноцтва на довірочних зборах дня 26. листопада ц. р. по звіті з переведених рахунків заявляє п-і Кисілевській повне довіря одноголосно і поручає загальним зборам Жіночого Кружка дати п-і Кисілевській сатисфакцію за ті наклепи й напасти через заіменування її почесним членом, а тут появляється в „Звазі" такий пасквіль... Справді, погано між нами!

Д-р Андрій Чайковський.

Коломия, 20. XII. 1928.

Театри.

Кооператива „Український Театр" під дир. Й. Стадника.

Пятниця 28-го г. 4. попол. „Скупар" Молієра (для шкільної молоді).

Субота 29-го, г. 7·30 веч. „Вантаж", песа на 3 дії Ярослава Галана.

Неділя 30-го, г. 3. попол. „Казка старого млина".

Неділя 30-го, г. 7·30 веч. „Доллі" (четвертий раз).

Великий Міський Театр:

Пятниця 28-го, г. 7·30 веч. „Зломана драбина".

Кіна.

„Апольо": „Людина сміху" з К. Вайдтом.

„Лев": „Приватне життя пані Олени".

„Оаза": „Червоний біс".

„Палас": „Шехерезада".

„Фатаморгана": „Останній усміх блазня".

Дописи.

ДРОГОБИЧЧИНА. (За що розвязано читальню „Просвіти" в Раневичах). Рескриптом Воєвідства у Львові з дня 27. XI. 1928 р. L. B. P. 10046 закрито у нас читальню „Просвіти" з отсим умотивуванням: „Wskutek opanowenia zarządu stowarzyszenia przez członków nielegalnej „Komunistycznej partji Zachodnej Ukrainy" stalo się placówką tejże organizacji, czego dowodem sprowadzenie z Berlina pism. treści rewolucyjnej, oraz kolportaż tychże pism wśród członków stowarzyszenia". — На ділі річ мається так: До нашої читальні хтось надіслав книжку — одну чи дві, не знаємо, бо ані одної нам не доручено — змісту комуністичного, і то, як довідуємося з рескрипту Воєвідства — з Берліна. Книжок у Берліні наша читальня ніколи не замовляла, ані з ніким в Берліні не переписувалася. Чи в Берліні є яке товариство, що безплатно і без замовлень висилає книжки змісту революційного, не знаємо також. Якщо є там таке товариство, що висилає нелегальні книжки гратісово, то цею дорогою апелюємо до тих людей, щоби не накидалися зі своїми книжками та щоби такою своєю руїнницькою роботою не спричиняли замикання українських читалень та інших просвітних установ, котрі з політикою не мають нічого спільного. Ваші книжки, панове з Берліна, не причиняються до під есення нашого народа в ніякому напрямі, а лише спричиняють нам необчислимі шкоди. Схаменіться і дайте спокій читальням зі своїми виданнями! — **Члени розвязаної читальні в Раневичах.**

„Просвіта" — це одинокий найкращий вартовий українського духа. Вона одинока виведе нас усіх на шлях кращої долі — на сонішний шлях.

З судової салі.

Політичні справи в стрийському суді.

Дня 12. XII. 1928 р. відбулася перед тут. окр. судом карним до Ч. 1485/28 розправа проти Романа Клоса, Миколи Баранюка і Василя Костіва за перест. з § 305 к. з., поповнене підсудними тим, що в дні 11. XII. н. р. відоваджували підпервною йти на богослуження з нагоди 10-ліття польської держави. Обвинувачених покарано 1-місячною вязницею і кару умовно завішено.

Дня 21. XII. 1928 р. переведено перед тут. апеляційним карним судом розправу до В 1123/28 проти Володимира Гафтковича зі Львова і Дмитра Василіва з Добрівлян за те, що без дозволу староства устроїли 25-ліття „Сокола" в Добрівлянах і дефіляду — маючи дозвіл тільки на фестин. Апеляційний суд змінив вирок щодо Гафтковича, поділяючи аргументи оборони, що він як запрошений гість отворив свято промовою в добрій вірі, що все є в порядку — і того обвинуваченого увільнив від вини і кари. Натомісць потвердив перший вирок щодо обвинуваченого Василіва як що-до вини, так і щодо кари (10 днів арешту або 100 зол. грививи). Як додаток до тої справи слід зазначити, що стрийське староство за ту параду розвязало „Соколи" в Добрівлянах, Добрянах, Угерську і Лисятичах, а то тому, що дружини тих гнізд брали участь у дефіляді, заказаній староством.

В. К.

Зі спортового життя.

Лещетарсько-туристична прогулька в Карпати.

Першу цього року українську лещетарсько-туристичну прогульку в Карпати зорганізував „Сокіл-Батько". Прогулька тревала пять днів (від 22. до 26. ц. м. включно). Учасників було 6. Вів проф. Степан Гайдучок. Учасники взяли 18 карпатських верхів, між ними з тяжкодоступних Парашку і Бердо. Учасниками цеї прогульки були: Степан Гайдучок, Іван Мриц, В. Федак, Богдан Курчаба, Евстах Іванчук і Ярослав Охримович. Погода цілий час сприяюча, ясна. Температура пересічно 16 Р. Сніг сипкий, кришталкуватий. Дорога виносила в повітряній лінії 89 км.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Українці з Берліна зложили на „Рідну Школу" надзвичайні датки в марках німецьких, по 3 м.: Капустяк, В. К., Перфецький; по 2 м.: Коноваленьь, Горський, Лебідь-Юрчик, Доскоч, Мірчук, Залозецький, Ковальчук, Липинський; по 1 м.: Селешко Мих. Кузеля, Самарський, Вергун, Давиденко, Делегач, Ерна Шерер, Г. Чужак, Циприянович, Гумовський, Базілевський, В. К. Дорошенко, Крутій, К. Лагода, Б. Базюк, Антонович; по 0·50 м.: Урбан, Пйонтковський, Кузьменко, Крупницький, Іванина, Яковенко І. Лоський Гоцій. — Усім ВП. Жертводавцям щиру подяку складає Головна Управа. 1158 а) 1-1

II. КУРС

для кандидатів на торговельних референтів.

З днем 1. марта 1929 р. відчиняє Центросоюз II. КУРС підготовки кандидатів на торговельних референтів при Повітових Союзах Кооператив, котрий буде обнимати практику в слідуючих відділах Ц. С.:

1) В роздільні товарів для підльвівської округи, відносно обслуги кооператив товарами споживчими, галантерійними і сільсько-господарськими.

2) В організаційно-люстраційнім відділі Роздільні.

3) В відділах товарового заосмотрення ПСК.

4) В книговодстві і кореспонденції.

5) В кредитовім і вексдевім відділі.

Час тривання курсу 6 місяців. Кошта удержання курсу в цілости поносять кандидати. При виїздах на люстрації повертає Центросоюз кошта подорожі.

В часі тривання курсу підлягають кандидати приписам службової прагматики про обовязки урядовців Центросоюза. По закінченню курсу кваліфікаційний іспит перед комісією установленою Надзірною Радою Центросоюза.

Приняті будуть на курс абсольвенти високих торговельних шкіл і курсів для абітурієнтів в обмеженій скількости осіб відповідно до можливости розміщення по відділах.

Подання враз з описом життя і свідоцтвами надсилати до Центросоюза у Львові, вул. Зіморовича ч. 20. до дня 31 січня 1929.

1152 2-2 **Дирекція Центросоюза.**

Подяка.

Неумолима смерть постигла нечайно дня 2. XII. п. р. нашого найдорощого Мужа, Батька, Сина і Зятя бл. п. Олександра Сероїчковського. Розради в тім неутулимім горю ми ніяк найти не в силі, а як у найтяжчих хвилях нашої печалі ми не попали в розпуку, то завдячуємо те Приятелям і Знакомим нашого Незабутнього Покійника, бо Вони не лишали нас самих з нашим важким горем, а старалися по змозі наш тяженький біль усмирити. Тож вдячним серцем цінимо високо ті благородні зусилля і складаємо найсердечнішу подяку Всім за висловлені нам співчуття і за обявлену нам щиру прихильність і готову поміч. Зокрема дякуємо в першу чергу П. П. Студентам-„Січовикам", які головно заняли ся по ороном, самі вбрали тіло нашого Найдорощого на вічний супочинок, уладили постійну почесну сторожу при Його тілі та несли Його самі до церкви, а відтак самі зложили тлінні останки свого великого Друга на Кладовищи. Горячу подяку складаємо ВП. П. ... ради. Д-ру Ол. Кулячковськими і надрадн. А. Вітошинському за докази Їх великої прихильности в тих для нас так важких хвилях. Щиру подяку висловлюємо Впр. О. Крилошан. Д-ру Горникевичеви за провід у похоронах і за Його сердечні слова, якими попращав Покійника в церкві, а О. О. Білинкевичеви і Д-ру Гуляновн за участь у похоронному обряді. Дякуємо щирим серцем п. п. надрадн. Вітошинському і голові „Січи" акад. Іван севи за Їх вельми теплі й трогаючі промови над гробом Покійника, а Вп. П. Д-ру Івану Світликови за Його помічну поміч у по... нагоді діла в похороннім заводі. Наконець щире Спасибіг від опечаленої родини всім ВП. Співакам за звеличання похоронного обряду, а Пов. віденському Громадянству за численну участь у похоронах і за всі докази прихильности до пок. Олександра і за щирі співчуття в тих печальних хвилях нашого горя.

У Відні, студень 1928 р.

1165 1—1 **Родина Сероїчковських.**